

OPINIONS

Nº 86 - Any 2017

Primavera... temps de renovació.

Per sort, podem celebrar un any més la primavera. ¡Quantes meravelloses sensacions ens produirà!

Després d'haver passat l'hivern amb boires i gelades que ens han predisposat a no sortir de casa: per fi, ha arribat l'hora de poder gaudir del sol, de veure un cel blau, la verdor dels camps, els brots dels arbres fruiters, l'esclat de les flors que haurem plantat, el cant dels ocells, les postes i sortides de sol, o, si passegem per un parc o pel camp, la ginesta carregada d'aroma i bellesa, que, malgrat és un arbust molt humil, floreix fins i tot, en mig de terrenys erms... Tot, ressorgirà amb una força immensa per omplir i embadalir els nostres sentits i anar experimentant com el dia va robant la foscor a la nit.

Malgrat no forma part de la natura, també podem gaudir de les notes musicals, escrites en tants pentagrames per grans mestres de la música, que fan referència a la primavera: Els valsos de Johann Strauss Jr.; La primavera de Vivaldi, i, tantes altres...

Entre les que recorden la primavera, hi ha una sonata que em té el cor robat. Sempre m'emociona per la seva dolçor, i, encara que l'escolti quan l'hivern es rigorós, em trasllada a la primavera. És la "Serenata" d'Enrico Tosselli, de la qual, n'ha fet una preciosa adaptació Andre Rieu amb la seva orquestra, el seu violí i que, de fons, se sent el trinar dels ocells.

¿Tot l'any hauria de ser primavera? Crec que no: si fos així, com qualsevol rutina arribaríem a no apreciar-la i, aquests moments de joia, que experimentem amb una novetat, deixarien d'existir.

¿Per què si la natura en arribar la primavera fa una transformació a millor, nosaltres no podem fer el mateix?

Tampoc es tracta d'embarfar els sentits, sinó fer els impossibles per posar els nostres sensors a l'aguait, i, juntament amb la natura, despertar d'una impassibilitat que pot impedir dur a terme la renovació que tant necessitem.

Tota renovació exigeix moltes vegades un canvi o un trencament. Els arbres per donar bon fruit, primer s'han de podar perquè circuli la saba nova, i, encara que la poda pot ser dolorosa, el resultat serà un fruit molt més saborós.

Estem vivint moments de canvis mundials a tots nivells: (polític, religiós, tecnològic, social, inclús de valors establerts), que, sense adonar-nos, ens afecten de manera individual, ens proporcionen desassossec i predisposen a que segueixi l'hivern en els nostres cors.

No caiguem en el parany de seguir un corrent d'aigües brutes carregades del llot de tanta hipocresia i mentida que ens volen fer empassar com a veritats.

No arronsem les espatlles per comoditat, negligència o per pors, fent (per sota mà), una crítica ferotge a la manera d'actuar dels altres, quan la realitat és que, ens corroeix l'enveja, o ens falta empena o sobra covardia, per estar al seu nivell.

No posposem amb excuses el que podem fer avui. Si esperem a fer-ho demà, ens exposem a perdre oportunitats i moments meravellosos que ens poden produir grans experiències íntimes; no deixem de banda a qui ha demostrat ser un veritable amic; gaudim d'un gran amor... el temps lamentablement no torna i quan un se'n adona ja és tard i no pot tornar enrere per recuperar-lo.

Donem pas a la primavera amb brandida, però, amb puresa de cor; compartim moments d'amistat sincera; somriem encara que la processó vagi per dins, el somriure serveix de teràpia personal i pot alegrar la vida de molta gent que necessita una mostra afectiva.

Siguem persones enamorades de la vida i deixem-nos abraçar per ella. Fem-ho amb profunda passió i força, però, alhora, amb tendresa. Gaudim de l'estat d'ànim que ens ofereix la primavera perquè, com les onades del mar que van i venen, tornarà la tardor i l'hivern amb els seus freds i nits llargues que podran entristir el nostre esperit.

Malgrat hi haurà dies que ens podem sentir cansats i acovardits per turmentes interiors, no ens deixem abatre. Sempre, després d'un tempesta, surt el sol.

Cloenda:

¿Recordes a qui va despertar en tu, primaveres en el teu cor i papallones a l'estómac?
¿Que maco és recordar-ho encara que ho fem amb certa nostàlgia!

Acomiada aquest escrit amb un poema que vaig escriure en moments que el meu cor sobreeixia "primavera" el qual vaig titular:

Un somni:

*He somniat que m'abraçaves,
m'estrenyies fortament,
no passava ni un bri d'aire
entre el teu pit i el meu pit.
Els teus braços forts i càlids
Feien passar el meu neguit.*

*El desig ens consumia...
Les nostres llengües jugaven
amb veritable fruïció
i acaronava el teu membre,
que mostrava una erecció,
fruit del plaer que senties...
Un plaer ple de passió,
que era una còpia exacta
del que sentia el meu cos.*

*Era com un ressorgir
i, oblidant el temps perdut,
gaudíem del nostre amor
sense que res ho impedís.
La pena, l'enyorament,
L'estar lluny l'un del altre,
quedava com... d'altres temps.*

*Quin somni he tingut més maco,
semblava talment real,
et fruïa amb tant delit
que en arribada la nit
i ficar-me dins el llit,
voldria que es repetís
i que tu també somniessis
com jo i amb mi... cada nit.*

Maria Mercè Usón